

TEXTOS

"Totes les coses naturals obeeixen lleis. Només un ser racional té la facultat d'actuar segons la representació de les lleis, és a dir, seguint principis, això és, posseeix voluntat. Ja que per a derivar les accions de les lleis es requereix raciocini, la voluntat resulta que no és res més que una raó pràctica. Quan la voluntat determina d'una manera infal·lible la raó, les accions d'un ser tal que es reconeixen com a objectivament necessàries es fan també necessàries subjectivament, és a dir, la voluntat és una facultat per a elegir només allò que la raó, independentment de la inclinació, entén com a pràcticament necessari, és a dir, com a bo. (...) La representació d'un principi objectiu, en la mesura que sigui constrictiu per a la voluntat, s'anomena precepte (de la raó) i la forma del precepte es diu imperatiu".

(Kant, "La fonamentació de la Metafísica dels costums")

.....

"Car els éssers racionals es troben sota la llei de què cadascun d'ells no ha de ser tractat, per si mateix ni pels altres, mai com a simple mitjà sinó sempre, al mateix temps, com a fi en si mateix. Però d'aquí brolla una unió sistemàtica d'éssers racionals mitjançant lleis comunals objectives, és a dir, un regne al qual, pel fet de tenir aquestes lleis com a propòsit precisament la relació d'aquests éssers entre si com a fi i mitjà, se li pot dir regne dels fins (essent per suposat només un ideal)".

(Kant, "La fonamentació de la Metafísica dels costums")

.....

"Es absolutament bona la voluntat, la màxima de la qual quan es elevada a llei universal mai pot oposar-se a si mateixa i, per tant, no pot ser dolenta. Aquest principi és, aleshores, també la seva llei suprema: obra sempre segons aquella màxima, la universalitzabilitat de la qual com a llei puguis voler al mateix temps (...) I un imperatiu d'aquesta mena és categòric. Ja que la validesa de la voluntat com a llei universal per accions possibles té analogia amb la vinculació universal de l'existència de les coses segons lleis universals que constitueix, sobretot, allò formal de la naturalesa, l'imperatiu categòric pot expressar-se així: obra segons màximes que al mateix temps puguin tenir-se per objecte com a lleis naturals universals"

(Kant, "La fonamentació de la Metafísica dels costums")

.....

"Aquest principi de l'egoisme de la pròpia utilitat és potser molt compatible amb tot el meu futur benestar. Però la qüestió és aquesta ara: és això lícit? Transformo, doncs, l'exigència de l'egoisme en una llei universal i disposa així la pregunta: ¿què succeiria si la meua màxima es tornés llei universal? De seguida veig que mai no pot valer com a llei universal, ni convenir amb si mateixa, sinó que sempre ha de ser contradictòria, ja que la universalitat d'una llei que digui que qui cregui estar atrapat pot prometre el que se li acudeixi proposant-se no complir-ho, faria impossible la promesa mateixa i el fi que amb ella pugui obtenir-se, ja que ningú no creuria que rep una promesa i tots es riurien de tals manifestacions com d'un engany en va "

(Kant, "La fonamentació de la Metafísica dels costums")

.....

"Ni en el món, ni en general, tampoc fora del món, no és possible pensar res que pugui considerar-se bo sense restricció, si no és tan sols una bona voluntat. (...) La bona voluntat no és bona per allò que efectui o realitzi, no és bona per la seva adequació per tal d'assolir algun fi que ens hàgim proposat; és bona només pel voler, és a dir, és bona en si mateixa"

(Kant, "La fonamentació de la Metafísica dels costums")

.....

"La necessitat natural era una heteronomia de les causes eficients, car tot efecte només era possible segons la llei que quelcom de diferent determina la causa eficient a la causalitat. Què pot ser, doncs, la llibertat de la voluntat sinó una autonomia, és a dir, la propietat de la voluntat de ser ella mateixa una llei? Ara bé, aquesta proposició: "en totes les accions, la voluntat és per a si mateixa una llei", designa només el principi de no actuar sinó segons una màxima que pugui prendre's també ella mateixa per objecte com a llei universal. I aquesta és precisament la fórmula de l'imperatiu categòric i el principi de la moralitat. Per consegüent, una voluntat lliure i una voluntat sotmesa a lleis morals són una i la mateixa cosa".

(Kant, "La fonamentació de la Metafísica dels costums")

